

„Kancelář pana Tomlina, pane?“

„Ano, Franku.“

Začetl jsem se do finanční přílohy, ale Aiden mi prstem stáhl okraj novin.

„To mi neřekneš ani: ‚Dobré ráno, vole.‘ Nebo: ‚Díky, žes přijel tak brzo.‘ Nic?“

Obrátil jsem oči v sloup a trhnutím noviny zase narovnal. „Přesně za tohle tě platím.“

Nastalo ticho.

S tichým zasténáním jsem noviny složil. „Dobré ráno.“

Se širokým úsměvem se zase opřel a ruku natáhl podél horní části koženého sedadla. „Ale dobré ráno, sluníčko!“

„Netlač na to.“

„Smím se zeptat, proč vyrážíme na schůzku už za úsvitu? Tobě ta firma patří, víš? Můžeš si naplánovat schůzky na dobu, která obvykle není vyhrazena jen nočním sovám a prostitutkám.“

Když to řekl, musel jsem potlačit úsměv. „Mám plný den.“

„Já spíš myslím, že chceš naštvat Grega a dostat ho do práce extra brzo.“

Pohlédl jsem z okna. Bylo brzy. Nebyl téměř žádný provoz, což bylo na Toronto neobvyklé. Ranní schůzky mám raději. Málokdy spím déle než do pěti a rád začínám den krátce po probuzení.

V odmítavém gestu jsem nakrčil jedno rameno, ale vzápětí jsem se usmál. „Pro tvou informaci, Aidene, jsem si jistý, že noční sovy a prostitutky už šly dávno spát. Kromě toho jsem ti říkal, že tě tam dneska ráno nepotřebuju.“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Já jsem říkal tobě, že nebudeš nic riskovat.“

S povzdechem jsem si z kalhot smetl smítečko prachu. „Jsou to plané hrozby. Nikdy je nenaplnili. Jsi moc opatrný.“

Naklonil se ke mně a všechny známky lehkomyšlnosti mu z tváře náhle zmizely. „Ať to byl kdokoli, ohrozil tvůj život, Bente. Tohle já jako plané neberu. Zmínili se o tom obchodě, který ses rozhodl dokončit, takže o tobě něco vědí. Dokud to nebude hotové, budu se tě držet jako klíště.“ Posadil se. „Navíc taky mám příležitost vytáčet tvého slavného právníka.“ Úsměv se mu vrátil, jenom tentokrát byl široký a zlomyslný.

Zdálo se, že Aiden a Greg mezi sebou mají vztah typu *láska/nenávist*. Aiden Grega respektoval, ale neustále se mezi sebou kvůli něčemu škorpili.

S Aidenem jsem se setkal na vysoké. Když jsem pak otevřel firmu, vzal jsem ho na palubu i s naším dalším známým, Maddoxem. Od té doby jsou se mnou oba.

Greg se stal mým právníkem před šesti lety. Je to zvláštní člověk, jeho osobnost bych asi nejlépe popsal jako *suchou a chladnou*, ale vynikající. Byl přesně tím, co jsem od právníka potřeboval. Bez emocí, ovládal se a neustále chtěl vyhrávat.

Když jsme dorazili do cíle, zapípal mi telefon. S úšklebkem jsem se podíval na obrazovku.

„Greg má zpoždění. Nestartuje mu auto. Bude tady asi za pětáctyřicet minut.“

„Skvělé. Takže snídáně? Ta restaurace na Queen Street?“

Vykoukl jsem z okna. „Já hlad moc nemám. Vy jed'te. Vezmi Franka a zajděte si na snídani. Já si dám jenom kávu támhle.“

„Bente,“ varoval mě, „sám ne.“

„Aidene, nikdo tady není. Nikdo kromě Grega, tebe